

TOIMITUKSELTA

DOI: <https://doi.org/10.33344/vol14iss1pp4-5>

Vuosi 2020 tullaan muistamaan koronakriisin aikaansaamasta ennennäkemättömästä draaman kaaresta. Pandemiataistelun mielenkiintoisena yksityiskohtana voidaan nähdä viestinnällinen sivujuoni: läpi kriisin viranomaiset ja päättävissä asemissa olevat henkilöt ovat saaneet sekä risuja että ruusuja siitä, kuinka hyvin he ovat onnistuneet viestinnässään kansalaisille. Keskustelusta voidaan löytää yhtymäkohta myös hyvän tieteellisen kirjoittamisen ongelmakohtiin.

Informaation esittämisen problematiikka on luonnollisesti aina sitä jännitteisempi, mitä suurempi kuilu vallitsee informaation esittäjän kuten kirjoittajan ja kohdeyleisön etukäteistietämyksen välillä. Tämän informaation epäsuhtaan kiinni kurominen on aina viestijän, eli kirjoittajan vastuulla. Tavoitteen saavuttaminen edellyttää yleistämistä, johon liittyyvää yleiskäsitteiden muodostamista on filosofiassa kutsuttu abstrahoinniksi. Myös oikeustieteellinen kirjoittaminen voi olla abstrahointia: esimerkiksi normiformulaation merkityssisällön johtaminen tulkintakannanotoksi edellyttää hallittujen yleistysten tekemistä.

Abstrahoinnin ikuinen ongelma on se, että yleistäminen johtaa väistämättä vaihtokauppaan suhteessa täsmällisyyden tasoon. Ymmärrettävyyden kasvattaminen hämärtää argumentin uskottavuutta etenkin sen kuvitteellisilla marginaaleilla, joissa väitelauseet ovat monitulkintaisempia. Väitän, että esimerkiksi koronakriisin kriisiviestinnässä eniten kiitosta ovatkin keränneet ne tahot, jotka ovat onnistuneet tasapainoilemaan viestinnässään taitavimmin yleistämisen ja täsmällisyyden välillä. Koronakriisissä konteksti on ollut kaiken lisäksi tavallista haastavampi, sillä kuilu viestijöiden ja yleisön substanssietämyksen välillä on ollut korostuneen suuri.

Oikeustieteellisessä kontekstissa yleistämisen ja täsmällisyyden välinen tasapainoilu on varmasti tutumpaa minua kokeneemmille tieteenharjoittajille. Perusajatuksena yleistämisen ja täsmällisyyden välinen jännite pätee kuitenkin varmasti myös minkä tahansa tasoiseen oikeustieteelliseen kirjoitukseen. Voisiko klassinen lausahdus ”valitse taistelusi” toimia sopivana nyrkkisääntönä asiassa? Taitava kirjoittaja tunnistaa ne paikat, joissa täsmällisyys on tärkeämpää, mutta myös ne paikat, joissa on tilaa yleistyksille.

Kalle Markkanen

Päätoimittaja

FROM THE EDITORS

The year 2020 will be remembered for the unprecedented dramatic arc caused by the coronavirus crisis. An interesting detail in the fight against the pandemic is the sub-plot regarding crisis communications. During the pandemic, authorities and decision-makers have received both positive and negative feedback concerning how successfully they have communicated with the public regarding the crisis. This discussion on the effectiveness of crisis communications has parallels with certain issues concerning scientific writing.

In general, the wider the knowledge gap between the person presenting information and the target audience, the greater are also the problems concerning communications. Closing this gap is always the responsibility of the communicator, i.e. the author. Furthermore, achieving this goal requires generalization, which involves the formation of general concepts. In philosophy, this process is called abstraction. Legal academic writing may also use abstractions: for example, explaining the meaningful content of a norm formulation in order to arrive at interpretative position requires making controlled generalizations.

The timeless problem of using abstractions is that generalization inevitably leads to a trade-off with the level of precision. Increasing comprehensibility obscures the credibility of the argument, especially in situations, where the statements are more ambiguous. I would argue that, for example, in the crisis communication amid the corona crisis, those who have skillfully managed to find the best balance between generalization and precision in their communication have gained the most praise. Furthermore, during the corona crisis, the context of finding this balance has been especially challenging, since the knowledge gap between the authorities and the general public has been remarkably large.

In the academic legal context, the balance between generalization and precision is certainly more familiar to more experienced scholars than me. However, as a basic idea, the tension between generalization and precision applies to legal writing at any level. Could the classic saying “pick your battles” serve as an appropriate rule of thumb in this matter? A skilled writer is able to identify the settings where precision is more important, but also the places where there is room for generalization.

Kalle Markkanen

Editor-in-Chief